

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 13

30. března 2008

Cena: 6 Kč

80-70-25... MÍRY SOUČASNÉHO IZRAELE – JAK SE ŽIJE VE SVATÉ ZEMI

Ano, tyto míry skutečně nevypadají jako běžné ideály krásy. Takhle však vypadá současnost. 80 % všech bezdomovců v Izraeli tvoří přesídlenci z bývalého SSSR. 70 % z nich je závislých na heroinu. Okolo 25 % dětí emigrantů nenavštěvuje v současnosti školu (to je asi 35000) a je velmi pravděpodobné, že právě oni budou dále rozšiřovat řady bezdomovců-narkomanů.

Už v roce 1996 bralo drogy 23 % "ruské" mládeže. V roce 2005 bylo již 24000 dětí ve věku 12-14 let, které alespoň 1x drogy zkusily, přičemž mnohé děti právě v tomto věku začínají brát drogy pravidelně. Jsou statistiky, podle kterých dnes každý desátý obyvatel Izraele pravidelně nějaké drogy užívá. Vezmeme-li v potaz fakt, že ruský mluvících emigrantů je tam nyní asi 1,1 milionu, problém je to dostatečně hrozný. V této statistice není zanesen ani počet dětí pravidelně konzumujících alkohol, dětí závislých na výherních automatech...

Ministr vnitra Izraele Avi Dichter v r. 2006 na konferenci v Bostnu prohlásil, že na základě jeho 30leté zkušenosti kriminalita a teror jsou dvě strany jedné mince. Jako příklad uvedl účast izraelských Arabů v přípravě teroristického útoku podle plánu a zadání Hizballahu, kteří měli jako odměnu obdržet dodávku drog. Také uvedl, že tyto skutečnosti jsou součástí celkového plánu iránské vlády

zaplavit Izrael narkotiky právě za pomoci Hizballahu. Ne nadarmo jsou přímo někteří z izraelských vojáků na hranicích zásobováni bezplatně drogami – sami totiž potom napomáhají při pašování do země. Ne bezdůvodně bylo již mnohokrát slyšet prohlášení, že pokud nelze zničit Izrael pomocí teroristických útoků a otevřeného násilí, drogy to zvládnou hezky potichu.

Jak všichni můžeme pomoci zničit Izrael? Velmi lehké. Nemusíme si na sebe připevnit opasky s výbušninami. Nemusíme se učit vystřelovat katuše. Nemusíme vyhodit do vzduchu školní autobus. Stačí nedělat nic.

Já sama jsem obyčejná Češka, která směla zakoušet Boží blízkost a pomoc již od dětství a nepřestávala se udivovat jeho něžnému (a někdy polidsku nepochopitelnému) vedení den za dnem. Bůh mi dal milost vystudovat lékařskou fakultu UK v Praze a již během ní jsem se seznámila s bratrem René Stutzem, švýcarským Židem, žijícím již mnoho let v Izraeli. Mnozí již určitě slyšeli o jeho domě, vždy otevřeném pro kohokoli v nouzi. Půl roku po závěrečných státnicích jsem na počátku r. 2004 odjela jako dobrovolník do centra br. Stutze v Nazaretu s tím, že se po ročním pobytu tam zase vrátím do rodné země, udělám si potřebné atestace a budu se snažit křesťanským způsobem plnit

Pokračování na str. 4

Společná fotografie ze zájezdu bratislavské náboženské obce na Moravu - viz strana 4.

PRAŽSKÉ DIECÉZNÍ SHROMÁŽDĚNÍ ZVOLILO DIECÉZNÍ RADU

V sobotu 15. března se konalo v Husově sboru v Praze - Holešovicích diecézní shromáždění pražské diecéze, které mělo zvolit diecézní radu. Shromáždění předcházela vikariátní shromáždění, která zvolila jednoho duchovního a jed-

noho laika, kteří měli vikariát v diecézní radě zastupovat. Na kandidátce, kterou dostali delegáti náboženských obcí, však byli i další kandidáti, takže po diskusi shromáždění rozhodlo, že kandidátky budou prázdné, každý delegát napíše své dva zástupce a členy diecézní rady budou ti, kteří dosáhnou nadpoloviční většiny hlasů. Není tedy divu, že shromáždění, které dopisem pozdravil i bratr patriarcha, trvalo více než osm hodin. Volbě předcházela bohoslužba s pokáním. Slovo pražského biskupa h. doc. ThDr. Davida Tonzara, Th. D. (na texty Iz 57,14-21, Ef 4,26-32 a J 14,15-17) otiskujeme v plném znění:

Sestry a bratři v Ježíši Kristu, prorok Izajáš ohlašuje a zvěstuje pokoj dalekým i blízkým. Ohlašuje, že Hospodin přijde vyléčit svůj lid, lidu Hospodinovu budou odstraněny všechny překážky a vyrovnány cesty.

Blíží se konec postního období a my se od Popelčiny středy vidíme v tomto společenství již podruhé. Opět jsme se zde shromáždili, abychom jako Hospodinův lid přijali lék našeho Pána a nešli cestou své vůle jako svévolníci. Naš Pán nám v prorokovi sděluje, že doba jeho rozlčení nad naši chamtivost končí, končí podobně jako toto postní období a my své zraky můžeme upřít k blížícím se Velikonocím, ke zkršení našeho Pána. Jedinou podmínkou vyjít z osidel špíny a kalu, řečeno ústy proroka, je opuštění svévole, svých vlastních přání a tužeb, své vůle a odevzdání se do vůle našeho Otce. Se svévolí souvisí i hněv, špatná slova, tvrdost, zloba, křik, utrhaní, jak jsme dnes četli z listu Efezským. Kdo kradl, ať již nekrade, ať z úst vychází to

dobré, to, co by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. Ano, to je úkol pro nás samé, přinášet posluchačům milost. My dnes budeme přednášet své představy o těch, kteří by společně měli dalších 6 let spolupracovat o otázkách svěřených do kompetence diecézní rady. Není to úkol lehký, především i díky naší svévoli, věřím však, že po našem dnešním shromáždění si budeme moci říci, že jsme měli jiné názory, a přesto, že jsme chtěli mít v našem orgánu toho či někoho jiného, byli jsme k sobě laskaví, milosrdní, odpustili jsme si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil nám, a nad naším hněvem nezapadne slunce, vždyť Bůh nás chce vyléčit, pomoci nám.

Sestry a bratři, činili jsme dnes pokání a přijali rozhrěšení. A já se vás ptám, jsme i ve svých skutcích připraveni na příchod Přímluvce, Utěšitele, Duchu Pravdy? Nebo jsme stále neklidní, máme obavu o to či ono a bojíme se, obáváme, jsme vzteklí, zlí. Přijíme jeden druhého, přijímejme se jako jednotlivé části jednoho těla, jehož úkolem není likvidace nebo nenávisť ruky vůči noze, ucha vůči oku. Každý máme různá obdarování a ta se projevují i v našich kandidátech, ale naším společným jmenovatelem je Kristus a cesta za ním, někdy i po kolenou, zdeptaná z představ našich spolubratří či spolusester, ale v lásce, ve víře, že jiný názor neznamená likvidaci nás samých, ale je snahou o co nejčistší naplnění Ježíšovy zvěsti.

Posuzujme sebe i druhé pod zorným úhlem věčnosti, aby řečeno s apoštolem Pavlem v těle nedocházelo k roztržce, ale aby jednotlivé části našeho těla pečovaly jedna o druhou, neboť

Dokončení na str. 3

DEBATA O ČINNOSTI BRATŘÍ MAŠÍNŮ SE DOTÝKÁ I CÍRKVE

Milan Paumer – člen odbojové skupiny bratří Mašínů, přijel na pozvání faráře Davida Frýdla 14. března do Husova sboru ve Vršovicích, aby účastníkům cyklu "komponovaných večerů", které se v tomto sboru pravidelně konají, vyprávěl svůj životní příběh.

Když jsem na začátku roku s Milanem Paumerem mluvil, souhlasil s besedou a stanovili jsme termín společného večera na březen. Nikdo z nás nemohl tušit, do jakých aktuálních souvislostí se případ odbojové skupiny bratří Mašínů dostane poté, co premiér během cesty po Americe

naprosto překvapivě ocenil Josefa Mašína osobním vyznamenáním, které je zároveň uznáním všem, kteří se totalitní diktatuře postavili na odpor. V tom příběhu s tragickým podtextem je celá řada "náhod". Kdyby sovětský voják na poslední vlakové stanici před Západním Berlínem nebyl oslněn protisvětlem, musel by si všimnout, že na brzdo- vých tyčích se na podvozku vagonu z posledních sil drží Ctirad Mašín. Kdyby Mašín a spol. nesebrali odvahu proběhnout z těsného obklíčení v lese u Waldova a jako zázrakem se jim nevyhnuly všechny střely z kulometu, také by se tato schůzka, ale také celonárodní debata o povaze jejich činů nekonala. Kdyby německá hlídka víc zaměřila pozornost na to, co se nachází pod jejíma nohama, museli by vojáci velmi rychle přijít na to, že ti, které hledají, jsou od nich na vzdálenost pár centimetrů. Příběh odbojové skupiny bratří Mašínů je plný podobně vypjatých situací a zvratů, kdy přežití a nepřežití záviselo na rozhodnutí v řádech zlomku vteřiny. Až v budoucnu o jejich příběhu někdo natočí film, budou jeho tvůrci kritizováni za to, že divákům představují aktéry, kterým se jako zázrakem nic nestane, když přitom smrt okolo kosila desítky jiných a oni ze všech kritických situací vyšli jen s drobnými oděrkami, i když střela, kterou si Milan Paumer přinesl ve svých vnitřnostech do Západního Berlína, rozhodně v jeho útrokách nezpůsobila drobnou oděrku. Na celém příběhu však nejvíc fascinující není ono množství náhod a krizových okamžiků, ve kterých myslíte, že past už už sklapne, a oni pořád jdou dál, ani to, jak je možné, že pět kluků z Československa, kterým jen před pár měsíci bylo dvacet let, pronásleduje na dvacet čtyři tisíc policistů, vojáků a tajných, ale skutečnost, že v mizérii padesátých let, v době politických monstrprocesů a nejhoršího rudého běsnění, v době zvěle, se pět mladých lidí odhodlalo nejt cestou kompromisů, pasivní resistance, kolaborace s režimem a tichého přízpů-

Dokončení na str. 3

Bratr farář David Frýdl s Milanem Paumerem

Malé úvahy o toleranci 22.

Pan premiér i pan prezident nezávisle na sobě se po prezidentských volbách ve svých projevech oba dva veřejně přihlásili ke křesťanským hodnotám. Je to dobře a všechny křesťanské církve v naší zemi by si to měly pečlivě zaznamenat. Jde však o to, abychom se všichni navzájem shodli i na tom, co ty křesťanské hodnoty jsou. Poslouchám dost často od různých řečníků takové to intelektuální plácání do větru, že je důležité držet se Desatera. Jsem pro. Všemi deseti. Jenže v hloubi duše, kdesi uvnitř, je ve mně takové pokušení se těch řečníků zeptat, zda mají alespoň takovou rámcovou představu o tom, co je v Desateru napsáno. Jednou, kdysi dávno, jsem to opravdu nevydržela a zeptala se. Veřejně. Mám už takovou povahu, že to občas nevydržím. Pár lidí mi to zazlívá až dodnes. Sebevědomá odpověď zazněla obratem: Nepokradeš, nesemilníš, nezabiješ, řečník se podíval na mé tři zvednuté prsty a po chvíli urputného přemýšlení ještě dodal: oko za oko, zub za zub. Nu, nedala jsem mu příležitost, aby si tohle "příkázání" mohl na mně zrealizovat. Vypadá to legračně, ale není to k smíchu. Všeobecné povědomí o tom, co křesťanské hodnoty jsou, je velice mlhavé. Zvláště v naší společnosti, kde jsme tolerantní už úplně ke všemu. Jedna mladíčka inteligentní vysokoškolačka, se kterou jsem se o těchto věcech bavila, mi řekla: Nedivte se tomu, v naší rodině já patřím už ke třetí generaci nevěřících. Jsou však i horší případy. Jistý velmi populární a známý architekt řekl onehdy v jednom rozhlasovém pořadu, že byl v jistém sboru pokřtěn a konfirmován. Prošel tedy křesťanskou výchovou. Mohla bych být spokojená, zvláště když si z televizního pořadu pamatuji, že do uvedeného sboru chodí i jeho děti. Jenže na závěr toho povídání ten člověk prohlásil cosi, co mne doslova šokovalo. Podle něho je Buddha dalším vtělením Krista. Do této chvíle se z toho nemohu vzpamatovat. A tak si říkám, že církve si budou muset vyhrnout rukávy a dát se do každodenní mravenčí práce. Zanechat intelektuálních řečíček a seznámit své věřící, ale i celou veřejnost, s těmi základními kameny, na kterých spočívá křesťanská víra, a velmi pečlivě rozlišovat, co má a co nemá misijní hodnotu. Tady vidím i dostatečný prostor pro ekumenickou spolupráci.

Jindřiška Kubáčová

BLÁZNI...

Žijeme v duchovním světě. Věci neviditelné jsou důležitější než viditelné. Náš svět je ve válce. Podivná teologie? Přečtete si prosím epištolu Efezským 6,10-18! Tam je odpověď. Nakonec v celém Písmu. Zažíváme to mnozí a zažívám to na vlastní kůži sám. V Žalmu 107,17-20. Použiji zase královský text: „Blázni pro cestu převrácenosti své a pro nepravosti své v trápení bývají. Oškliví se jim veškerý pokrm, až se i k branám smrti přibližují. (ALE) Když volají k Hospodinu v soužení svém, z úzkosti jejich je vysvobozuje. Posílá slovo své, a uzdravuje je a vysvobozuje je z hrobu.“ Všímněte si, je to psáno pro ty, kteří znají Hospodina. (Židy i nás, křes-

tány.) Spadli pro svou cestu, ale křičí k Hospodinu. Ti blázni, v ekumenice je napsáno "pošetilci". Ale spíš jsou to blázni, znají Boha a přesto si jdou svou cestou nepravosti. Nejsme i my, i já, často blázni??? Děláme si, co chceme, nevnímáme onen duchovní svět, jsme zajatci svévolie a svého "matrixu", svého vidění jen pozemské reality? Volám k Hospodinu za sebe zvláště i za církve. Vyděme ze svého zajetí, vnímejme tuto dobu, vždyť jen Hospodin skrze Krista nám může v našich pádech, selháních a hříších pomoci. Blázni bývají v trápení. Volejme k Hospodinu.

Petr Mečkovský

Z kazatelského plánu

1. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH – QUASIMODOGENITI

Bůh Ježíše vzkřísil.

Sk 2,36

První čtení: Fp 2,5-11
Druhé čtení: Sk 2,31-36
Evangelium: L 24,45-49
K obětování: Ř 14,7-9
K požehnání: Jr 30,22

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Nашe církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodi-

(pokračování z minulého čísla)
Chvály, díky a velebení Boha 2.

Ježíšovo uzdravování vyvolává úžas a bázeň; zástupy i učedníci chválí a oslavují Boha za Ježíšovy mocné činy:

Uzdravení ochrnutého.

Mt 9,1-8; Mk 2,1-12; L 5,17-26

Uzdravování u Galilejského jezera.

Mt 15,29-31

Vzkříšení mrtvého syna vdovy v Naim.

L 7,11-17

Při Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma učedníci radostně a hlasitě chválí Boha za všechny Ježíšovy činy.

L 19,28-40

Uzdravení jednotlivci velebí Boha, děkují a zvětšují, jak veliké věci jim učinil Ježíš:

Posedlý v Gerase.

Mk 5,1-20; L 8,26-39

Žena úplně sehnutá.

L 13,10-17

Jediný z deseti malomocných.

L 17,11-19

Když Ježíš skončil na kříži, setník velebil Boha:

V poznání, že v Ježíši zemřel člověk vskutku spravedlivý, Syn Boží – zat-

mění, zemětřesení.

Mt 27,50-54; Mk 16,39;

L 23,44-49

Velebení Boha v prvotní církvi:

Po nanebevstoupení Ježíšově jsou učedníci stále v chrámě a chválí Boha, vzdávají mu čest a slávu.

L 24,50-53

Petr a Jan zázračně uzdravili chromého; všichni za to chválí Boha.

Sk 3. a 4. kap.

Křest a seslání Ducha v Kornéliově domě; i pohané velebí Boha.

Sk 10. kap.

Pavel a Barnabáš v Pisidské Antiochii; pohané se radují a velebí slovo Páně.

Sk 13. kap.

Pavel vypráví v jeruzalémské církvi, co Bůh skrze něj vykonal mezi pohany. A jeruzalémští za to chválí nikoli Pavla, ale Boha.

Sk 21,17-20

Pavlov chvalozpěv na Krista a díky-vzdání za Krista.

Ko 1,15-23; Ef 1,3-14

Jak budu já soukromě i uprostřed shromáždění chválit Hospodina.

Ž 22,23; 26,7; 56,5.11; 63,4-6;

71,14; 109,30; 119,164

Nad Písmem

NAŽIVU NÁS UDRŽUJE VÍRA

L 13,1-5

Velikonoční svátky máme za sebou, dobu postní jakbysmet. Prožíváme relativně klidné období, v němž se dle liturgického kalendáře „až tak moc neděje“. Toto zdání je ale klamně. Stále se něco děje. Právě v klidné a pohodové době, kdy je takřkajíc po všem, může přijít událost, která radikálně změní náš život.

V této klidové atmosféře by křesťan, přestože si také zaslouží odpočinek, neměl dlouho zůstat. Máme být neustále ve střehu, protože nikdy nevíme, co se může přihodit. Blesky, které se objevují z čistého nebe, bývají vždy velkým překvapením, i když o možnosti jejich úderu víme dopředu.

Jistě jsme byli snad všichni svědky události, kdy se v naprosto nečekané situaci něco rozbilo, někdo se zranil či dokonce přišel o život. Z krásného odpoledne nebo večera se potom staly nepříjemné a smutné i tragické okamžiky.

V takové chvíli mnohým, kteří přihlížejí neštěstí, probleskne hlavou: Kdo za to může! Jak si to ten zraněný nebo mrtvý zasloužil?

I za Pánem přicházeli lidé s podobnými zprávami a žádali si vysvětlení. Vypověděli mu o galilejských poutnících, kteří šli obětovat zvířata za své hříchy, a Pilát je při tom nechal pobít. Jak k tomu přišli, čím si zasloužili tak hrozný osud? Byl to snad Boží trest za něco, co provedli?

Krev z mečů ještě nebyla setřena a mezi lidmi zřejmě už kolovaly dohady a spekulace, co za tím stojí. Názorů na to mohlo být hned několik. Lidská fantazie je v takových případech velice bujná.

Například farizeové, kteří se s Římany nechtěli zaplést a bojovat proti nim silou, mohli operovat domněnkou, že

ti poutníci si smrt zasloužili, protože to byli vzbuřenci, kteří se nechtěli poddat Římu. Trest za vzpouru byl jediný - smrt.

A co ti dělníci v Siloe, na které spadla věž? Bylo jich na dvě desítky a to už je velká tragédie. Tak to můžeme dnes vnímat i my, kteří jsme denně zpravováni o podobných událostech, na něž jsme si již zvykli a nechávají nás docela klidnými. Tehdy to ovšem muselo být něco nepředstavitelného. Taková záplava mrtvých se dala přirovnat k počtu padlých v lokální válce. Otázka ale trvá: Proč museli umřít zrovna oni a ještě v takovém počtu? Vždyť jenom tvrdě pracovali, aby užívali své rodiny.

I v tomto případě mohla neomezeně zapracovat představitost některých lidí. Třeba Zéloti, skupina izraelských "partyzánů", která proti Římanům neustále bojovala, mohla vymyslet svoji historku: Ti dělníci si smrt zasloužili, protože to byli kolaboranti, špatní vlastenci; pracovali na vodovodu, který měl sloužit římským okupantům.

Jak je vidět, kdekdo má své vysvětlení a závěry. V biblických dobách se lidé ptali, proč se tak stalo, čím zhřešily nešťastné oběti? Dnes se neptáme téměř na nic, odpovědi však dostáváme. Na místo kdejakého neštěstí okamžitě vyjždějí senzacechtiví reportéři; snaží se natočit místo tragédie a podávají divákům své závěry. Např. autobus se zřítil ze stráně, protože měl špatné obutí a řidič neměl psychotesty. Hbitě také pátrají po příbuzných obětí a snaží se z nich dostat výpovědi, kolik let by měl dostat řidič, garážmistr a majitel autodopravy za to, že nehodu zavinili. Mezi tím už další reportér přichází s nejnovější zprávou,

Výzvy k chválení Hospodina nacházíme hlavně v žalmech.

Ž 22,24; 113,1; 118,1; 135,1-6;

žalmy 117, 135, 136, 148, 149, 150

(srv. Ř 15,1-13)

Naše modlitby jsou kající, prosebné, přímluvné, děkonné. Svými modlitbami bychom měli také Boha chválit, velebit a oslavovat. Vyhledejme si v našem zpěvníku takové písně!

Ž 44,9

A tak já, i v bolesti a ponížení, budu chválit jméno Boží a velebit je s díky-vzdáním.

Ž 69,30-31

Starost o živobytí

Už při stvoření pamatuje Bůh na člověka, aby měl co jíst. Také při obnově země po potopě zabezpečuje Bůh lidi pokrmem.

Gn 1,29; 9,1-4

Hospodin sytí všechno, co žije.

Ž 145,15-16

Bůh pečuje o jednotlivce. Hagar a její syn u studnice vody.

Gn 21. kap.

Texty vybrala:

Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

že v autobusu jela skupina dealerů drog a nehoda byla výsledkem vyřizování mafiánských účtů.

Jak se k takovému dohadům staví Pán Ježíš?: „Neštěstí a tragédie vás nepotkávají, protože jste zlí, nejsou ani trestem za něco! Jedni nejsou horší, než ti druzí, Bůh si nelibuje v trestech. Neštěstí ale berte jako výstrahu! To, že jste naživu, pro vás ještě nemusí být výhra. Pokud nebudete litovat svých špatných činů, čeká i vás Boží soud. Čiňte pokání, abyste nezahynuli!“

Skutečnost, že někdo je zabít a jiný zůstane naživu, není měřítkem jejich spravedlnosti. Zemře každý, to je součást lidství. Nemusíme ale zůstat na věky mrtví. Pán Ježíš přece slíbil, že ti, kdo v něho uvěří, uniknou záhubě a obdrží život věčný.

Abychom si jej zasloužili, je zapotřebí přestat relaxovat, i když se zdá, že se nic neděje. Stále musíme činit pokání a být ostražití ve všem, co děláme. Snažit se, abychom přinášeli dobré ovoce svých skutků a důvěrně se opřeli o víru v Krista. Tak, ač někteří zabiti, budeme žít. Amen.

Tomáš Altman

Svatý otče,
nauč nás rozpoznávat
život od života,
abychom strnule
nelpěli na tom,
co je pomíjivé,
ale snažili se zachovávat
a rozmnožovat, co je věčné.
Zadrž nás také
v rychlých soudech,
abychom se sami
nestali spekulanty.
Dávej nám hledět na věci
čistým srdcem, které vidí
v kříži tvého Syna
svou nejjistější naději a spásu.

DEBATA O ČINNOSTI BRATRŮ MAŠÍNŮ SE DOTÝKÁ I CÍRKVE

Dokončení ze str. 1

sobení se s nadějí, že to nějak - když zatneme zuby - vydržíme. Byli schopni postavit se zlu aktivně na odpor, přičemž použili metody a prostředky boje, které v dané chvíli byly k dispozici. Jejich činy je třeba posuzovat v kontextu doby jako vojenské akce. Kritika skupiny Mašínových je známá a je vystavěna na několika hlavních bodech: nebyla válka, proto bylo nepřipustné používat způsoby, které jsou legitimní nanejvýš ve válce občanské. Protiargumentem je, že válka byla a co do rozměru dokonce světová: v programu komunistické internacionály ji vyhlásil rudý proletariát celému světu. Ve jménu dělnické třídy měla být pokořena buržoazní demokracie a nahrazena demokracií lidovou. Metody, jak toho docílit, také byly zřejmé: ozbrojená povstání, vraždy, loupeže, zastrahování, teror. Jen několik dnů před únorem 1948 dostávají ministři demokratických stran poštu výbušná zařízení. Jan Masaryk je zavražděn ani ne čtrnáct dnů po převratu, poslankyně Milada Horáková v roce 1950 se čtvrt hodiny dusí v oprátce, kterou jí na krk nasadil komunistický režim. Z pomsty za to, že Zdena Mašínová, vdova po národním hrdinovi od Zborova a členovi legendární protifašistické skupiny Tří králů, porodila dva syny, je na 24 let odsouzena k těžkému žaláři, kde v pokročilém stádiu rakoviny po dvou letech strávených v kobce umírá.

Chtěli si hrát na vojáky, tak zastřelili pár policajtů a pokladníka a zapálili několik stohů. Může se toto vůbec označit jako odboj? To je taky často opakovaný argument. Vždyť tím nic nemohli vyřešit! Co ale mělo pár kluků dělat, když nechtěli nečinně přihlížet tomu, jak je jejich země postupně devastována? Atentát na Heydricha musela zorganizovat exilová vláda za pomoci elitních vojenských jednotek vyškolených v Anglii. Pět kluků od Poděbrad sice mohlo spřádat plány na to, že se jim podaří zlikvidovat esa typu masových vrahů, jako byl Gottwald nebo Slánský, ale bez podpory ze zahraničí by to bylo stejně těžko proveditelné. Jejich odchod do ciziny nebyl útekem za lepším, ale svobodným rozhodnutím jít sloužit do armády, o které byli přesvědčeni, že se bude podílet na osvobození Československa. Události, ve kterých byli, pochopili jako válečný stav, a tak se chovali jako vojáci. Se stejným přesvědčením utíkali kluci z Protektorátu, kdy se z nich v Anglii stávali elitní piloti královského letectva. Ti samí, kteří všichni do jednoho, co přežili a vrátili se domů, aby je komunisté internovali ve svých lágrech a věznicích. Mašínové a Paumer také v armádě Spojených států sloužili, až do chvíle, kdy poznali, že dějinné události půjdou jiným směrem, nežli jak o tom v roce 1950 až 1956 hovořily zahraniční rozhlasové stanice Rádio Svobodná Evropa a Hlas Ameriky. V těchto širokých souvislostech je třeba nahlížet na celou činnost odbojové skupiny bratří Mašínů.

Hodnocení činnosti skupiny bratří Mašínů se však v prostředí církve neobejde bez srovnání s kritérii, která s sebou přináší víra: do jaké míry je člověk oprávněn použít násilí v přípa-

dě, že je systematicky omezován ve svých právech? Nedostává se tím do rozporu s Ježíšovým přikázáním lásky, s výzvou k nastavení druhé tváře a podřizování se světským vládám, máme-li na paměti biblický výrok o Božím soudu, neboť je psáno: „Mně patří pomsta, já odplatím?“ Tato otázka je relevantní zvláště v husitské církvi, která se hlásí k odkazu Božích bojovníků, tedy i takových lidí, jakými byli Jan Žižka, Prokop Holý a jiní. To byli totiž vojáci a používali také dostupné způsoby boje. Na rozdíl od Mašínů nevystupovali pouze proti lidem v uniformě, ale způsob vyhlazovacího boje tehdy nerozlišoval mezi vojákem a civilistou: potenciálním nepřitelem byl každý z opačného tábora. Země tehdy na mnoha místech zůstávala spálená, ať už po ní přešla vojska té či oné strany. Přesto jsou dnes husitští vojevůdci oceňováni jako národní hrdinové, kteří proti obrovské přesile dokázali ubránit čest, víru i existenci své země. Křesťanství postavené na legalismu může pochopit přikázání Nezbiješ jako principiální zapovězení možnosti zít druhému člověku život. Křesťanství však právě díky osobě Ježíše Krista opouští rámec zákonictví. Tím rozhodně netvrdím, že byt' náznakem legalizuje násilí. Apoštol Pavel, který sám měl na svědomí mnoho životů - podle jednoduché rovnice tedy i on byl vrahem, hovoří o všeprostopující Boží milosti, která jako jediná je záchranou pro člověka. Pro křesťany je zcela určitě zavazující slovo z listu do Říma „neodplácejte zlému za zlé, vůči všem mějte na mysli jen dobro.“ (Ř 12,17). To slovo však má i své pokračování: „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.“ (Ř 12,18). Je-li možno, říká Písmo. Kdyby komunisté v poválečném Československu nerozpoutali třídní boj, pokud by nedocházelo k soustavnému porušování lidských práv a zjevným perzekucím obyvatelstva, jsem přesvědčen o tom, že Mašínové, Paumer, Švéda i Janata by žili životy docela obyčejných lidí a tátů od rodin. Myslím, že nikdo z nich nebyl posedlý touhou hrát si na hrdiny, vždyť kdo by toužil riskovat, že mu za jeho činy utrhnou hlavu hydraulickým vrátkem v pankrácké věznici, jak se to stalo Švédovi a Janatovi? Problematické dnes na celém případě vidím především to, že česká společnost se dostatečně nevypořádala s dědictvím čtyřicetileté komunistické diktatury. Že po jejím svržením ne-

nastal obdobný proces jako v poválečném Německu, které se snažilo důsledně svoji společnost denacifikovat. Obdobná "debolševizace" české společnosti byla odsunuta v duchu falešné pseudohumanity a s obavou honu na čarodějnice. A tak kromě nechvalně proslulých registrů "spolupracovníků" nebyl učiněn žádný podstatný krok k vypořádání se s vlastní minulostí. Pokud ale nedošlo k jasnému vymezení se a definování zla, které z komunistické ideologie povstalo, výsledkem je současné chabé morální povědomí o tom, kdo byl obětí a kdo naopak utlačovatelem, respektive, pokud absentují kategorie dobra a zla, není ani hrdinů a není ani poražených, všichni splývají v jednu neurčitou masu zcela v duchu toho, jak se na člověka dívali komunisté: jako na beztvárovou hmotu, která prací je formována a tak dochází k procesu polidštění opice.

I navzdory zmařeným životům, které za činností odbojové skupiny bratří Mašínů zůstávají, považují jednotlivé aktéry za hrdiny, ne proto, že zabíjeli a prostrleli se na západ, ale proto, že věc své vlasti a svobodu jednotlivce povýšili nad běžná kritéria vlastního prospěchu a trpného přežívání - a to všechno ve velmi mladém věku. Možná postupovali nešťastně, ukvapeně, mnoho věcí do důsledku nepromysleli, ale stali se jedním z nemnoha hlasů svědomí svého národa. I přes veškerou rozpolcenost etických kritérií, s jakými jsou jejich činy dnes přijímány, zůstávají alespoň pro polovinu Čechů hrdiny třetího odboje. Toto s plnou vážností svých slov konstatuji, při vědomí toho, jak se vyjádřil syn popraveného Václava Švédy, Radslav Švéda, když Jáchymu Topolovi popisoval trudnou anabázi svého otce: „Myslím na všechny, co zavřeli. To byli hrdinové. Kluci, kteří vzali zbraň a šli přes hranice, prožili ten jeden těžký měsíc - a když je chytli, zemřeli jako vojáci. I můj táta. Ale co všichni ti obyčejní? Ti, kteří trávili roky v kriminálech a pak se vrátili domů nemocní a pes po nich neštěk? O těch nikdo neví. Nikdo už nezná ani jejich jména.“

V křesťanské víře můžeme chovat naději, že všechna jména spravedlivých jsou zapsána v nebesích a neztratí se z nich ani jediné.

David Frýdl

Promluva na komponovaném večeru s Milanem Paumerem

PRAŽSKÉ DIECÉZNÍ SHROMÁŽDĚNÍ...

*Dokončení ze str. 1
trpí-li jedna část, trpí spolu s ní všechny. Nezarmucujme svatého Ducha Božího, jehož pečeť neseme pro den vykoupění, ale zvětšujme i svým životem Krista Vzkříšeného! AMEN.*

Do diecézní rady byli zvoleni:

Boček Jan – pokřtěn v roce 1950, člen NO Mnichovice, předseda RS, vystudoval gymnázium a SPŠE, ředitel Olivovy nadace.

Jandus Jan, RNDr. – pokřtěn v roce 1954, člen NO Vokovice, člen RS, vystudoval mat. fyzikální fakultu UK – obor elektronika a vakuová fyzika, od roku 1993 zaměstnán ve státní správě.

Klimeš Miroslav – pokřtěn v roce 2006, člen NO Teplice, vystudoval SOU stavební, maturita na ISŠS 1999, zaměstnán v církvi od 15. 11. 2006, stavební technik a dozor, pomoc s fundraisingem.

Macháčková Ivana, RNDr., CSc. – pokřtěna v roce 1999, členka NO Vinohrady od roku 1999, od roku 2005 členka RS, od roku 2007 předsedkyně RS, odbornost - rostlinný biolog, vědecká pracovnice, od roku 2007 zástupkyně ředitele Institutu ekumenických studií při ETF UK.

Pelouch Jindřich, JUDr. – pokřtěn v roce 1953, člen NO Zdice, Právníká fakulta Praha, advokát.

Historik státoprávního zápasu

Životní vzestup Josefa Kalouska byl vskutku obdivuhodný. Pocházel z chudé rodiny, učil se ve Vamberku tkalcovství, ale jeho ambice byly podstatně vyšší. Nakonec se dostal do Vídně, kde roku 1859 vyhrál cenu vypsanou vídeňským měšťanem Šebkem za nejlepší stylisticky čistou práci českých žáků na vídeňských školách, kterou věnoval Jiřímu z Poděbrad. Kalousek studoval zprvu polytechniku, ale pak žurnalistiku a historii. Za studii překládal pro Pražské noviny. Stal se předním českým historikem v období státoprávního zápasu, byl prvním životopisem F. Palackého, jeho pokračovatelem a vykladačem. Největší vliv na něj mělo rostoucí národní hnutí, které proniklo v 60. letech 19. století na venkov. Stal se členem redakce staročeského časopisu Národ, kde uveřejňoval své příspěvky proticentralistického a protidualistického rážení. Žil u Riegrů v Praze, zde se seznámil s F. Palackým, neboť byl vychovatelem Palackého vnučky Marie Riegrové.

V roce 1868 získal doktorát filosofie a na počátku 70. let minulého století, kdy česká inteligence věřila optimisticky ve státoprávní vyrovnání s Vídní, vydal - jako nedávno habilitovaný docent na pražské universitě - svoji vůbec největší práci České státní právo (1871). V ní chtěl poukázat především na to, že české země byly vždy svěbytným, státním, mezinárodně uznávaným útvarem a že nikdy nebyly skutečným lénem římskoněmecké říše. A to mělo v historických podmínkách 19. století základní význam. Stal se velmi úspěšným vykladem a bojovníkem za české státoprávní nároky proti tendencím výkladům německých historiků. Jeho zájem o českou otázku ho vedl i k veřejnému politickému vystupování, dokonce se stal v roce 1880 zemským poslancem za rodný kraj. V roce 1887 získal řádné členství v Královské české společnosti nauk, již pak byl v letech 1883-90 tajemníkem.

Jeho britké polemiky (například O obraně knížete Václava svatého proti smyšlenkám a křivým úsudkům o jeho povaze, 1901, Karel IV., Otec vlasti, 1878, O historii kalicha v dobách předhusitských, 1881) za národní zájmy a vypjatý nacionalismus ho svedly i do tábora zastánců pravosti Rukopisů. Vedle prací zaměřených státoprávně se věnoval dějinám selského lidu, kde vytvořil rozsáhlou edici Řády selské a instrukce hospodářské (od 1905), které však nestačil dokončit. Historické dílo Kalouskovo ve své době jak důkladností, promyšleností konstrukce, tak i zpracováním mělo značný ohlas. Zemřel tři roky před koncem 1. světové války, která znamenala také konec Rakouska-Uherska a vznik samostatného československého státu.

(red)

Blažková Emanuela, Mgr., farářka Praha 2 - Nové Město. Zaměstnána v církvi od: 1976 olomoucká diecéze, od r. 1993 pražská diecéze, členka Ekumenického fóra žen v ČR.

Majer Daniel, Mgr., vikář Praha - východ, farář Praha 10 - Vinohrady. Zaměstnán v církvi od r. 1989 (plzeňská diecéze), 1997 (pražská diecéze), spirituál na koleji v Dejvicích.

Mikulecká Eva, Mgr., farářka Praha 4 - Michle. Zaměstnána v církvi od 1989, předsedkyně ENYA o.s.

Salajka Milan, ThDr. prof., duchovní při DR, zaměstnán v církvi od

1952, výuka na VOŠ HITS, Akademie u sv. Mikuláše.

Kohout Jan, Mgr. Ph.D., vikář Kolín, farář v Nymburce, admin. Městec Králové a Čachovice, zaměstnán v církvi od r. 1996.

Špak Josef, farář NO Strašnice, patriarcha 1994 - 2001.

Pražského biskupa jsme požádali o rozhovor a zaslali mu otázky, které se týkaly jak jeho osoby tak představ o budoucnosti pražské diecéze. Odpovědi přineseme v některém z příštích čísel.

(red)

ZPRÁVY

Pozvánka do Vlašimi

Všechny srdečně zveme do Husova sboru ve Vlašimi, Sportovní 518, který v neděli 6. dubna navštíví nový pražský biskup dr. David Tonzar. Bohoslužbu vykoná spolu s místním farářem a benešovským vikářem dr. Zdeňkem Krušinou. Zajištěn je zajímavý hudební doprovod. Začíná se v 9 h ráno. Těšíme se na viděnou!

(rst)

Poštovní adresa

Veškerou poštu pro diecézní radu v Brně zasílejte na adresu: Joštova 7, 602 00 Brno.

(dr)

Životní prostředí u nás

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na úterý 8. dubna v 17.30 h do Františkánského klubu

u Panny Marie Sněžné, Praha 1, Jungmannovo nám. (průchod z Jungmannova nám. do Františkánské zahrady) na besedu s RNDr. Jiřím Bendlem, CSc. o životním prostředí v České republice.

(JNe)

Četníci na cestách

Naša náboženská obec v Bratislave sa zúčastnila 7. marca na pozvanie mesta Újezd u Brna divadelného predstavenia "Četníci na cestách" (Erik Pardus a Zdeněk Junák). Tomu však predchádzala zastávka v kráľovskom meste Skalica, ktoré sme si prezreli a navštívili kláštorň komplex Františkánov ako aj osvätený kostol Jezuitov, ktorý má, mimochodom, jednu z najlepších akustík v Európe. Vyšliapali sme aj k románskej bazilike z 13. stor., týčiacej sa nad mestom, odkiaľ je krásny výhľad na celé mestočko a jeho okolie, a v neposlednom rade sme navštívili aj jediný evanjelický

kostol v meste. Pri prechádzke po tomto čistom, priam vyumývanom, mestechku s krásne natretými domami a s citom opravenými historickými pamiatkami nás napadla známa pesnička "Skalica je pekné mesto". Po ochutnaní vynikajúceho Skalického rubínu sme sa presunuli do Újezdu k spoločnému obedu. Ešte pred zahájením vlastného divadelného predstavenia sme navštívili secesnú Mohyľu mieru, ktorú vyprojektoval arch. Fanta. Vlastné predstavenie prebiehalo v duchu veselí oboch protagonistov, ktorý na pódium privolali aj starostu Újezda, nášho brata biskupa Jana Hradila, ktorý sa nedal zahanbiť a kontroval im ako správny "sparingpartner".

Počas celej cesty sme si vôbec neuvedomili, že sa jedná o zájazd do zahraničia. Boli sme stále u seba doma. S dobrým pocitom príjemne stráveného dňa sme sa vracali do Bratislavy.

Náboženská obec Bratislava

KALENDARIUM – DUBEN

1. 4. 1623 - Císař převzal zpět správu mincovnictví od konsorcia do správy komory, ale jeho patenty a nařízení nic nezměnily. Nakonec bylo nutné "dlouhou minci" stáhnout a nahradit ji mincí hodnotnější.

1. 4. 1738 - Narodil se v Kuklove **Juraj Papánek** (+ 11. 4. 1802 v Oljasu, dnešní Maďarsko) - slovenský historik, který napsal mj. v r. 1780 Dějiny slovenského národa. O království a králích Slováků (v latině). Pocházel ze slovenské zemanské rodiny a působil jako farář mezi chorvatsko-slavonskými a německými osadníky v Oljasu. Ve svých Dějinách vycházel z tradičních představ jednoho slovanského národa, ale vytkl si úkol vylíčit minulost jen jeho "slovenského kmene". Domníval se, že Slováci tvořili jádro slovanského národa, jehož pravlastí bylo Podunají. Počátky slovenského království kladl do 4. století př. Kr. a všechny pravěké národy žijící na území Slovenska považoval za Slováky. Slováci podle něj byli také tvůrci slovensko-moravského království, tj. velkomoravské říše, jejíž tradici jim také přisoudil. Dějiny měly obranný ráz. Nebyly přísně vědecké, v mnohém se opíraly o barokní historiografii Balbínovu a Pešinovu. Zobrazením slavné minulosti však pozvedávaly sebevědomí a hrdost v Uhrách utlačovaných Slováků. Dodávaly ideologickou výzbroj slovenskému národnímu hnutí a ovlivnily pozdější obrozenec, spisovatele a historiky.

1. 4. 1848 - Hrabě Stadion jmenoval 24člennou poradní mimořádnou guberniální komisi, složenou převážně ze zástupců německé konzervativní šlechty a měšťanstva. Komise měla být oficiální protíváhou Svatováclavského výboru a měla připravit volby do nového českého zemského sněmu.

Ve Vídni vznikl Spolek Němců z Čech, Moravy a Slezska na obranu své národnosti (Verein der Deutschen aus Böhmen, Mähren und Schlesien zur Aufrechterhaltung ihrer Nationalität), který v krátké době ustavil na 74 odboček, aby čelil českému tlaku. 9. dubna předal Spolek ministru vnitra F. von Pillersdorfovi zvláštní adresu, v níž protestoval proti zavádění češtiny do škol v německých oblastech českých zemí a proti možnému oddělení českých zemí od ostatních rakouských zemí.

1. 4. 1888 - Zákonem č. 33/1888 bylo zavedeno všeobecné nemocenské pojištění (netýkalo se však zemědělského dělnictva). Příspěvky dělníků na pojištění byly obligatorní (povinný průměrný roční příspěvek činil na počátku 20. století 16,50 K). Podpora byla vyplácena po dobu 20 týdnů nemoci a činila 60 % obvyklé denní mzdy, a to od 1. dne nemoci. V témže roce byl také přijat zákon o úrazovém pojištění.

V Jindřichově Hradci bylo poprvé použito elektřiny k veřejnému osvětlení. Už předtím (1880) byla instalována elektřina v cukrovaru v Židlochovicích a postupně v dalších továrnách (Ringhoffer aj.).

1. 4. 1938 - Premiér M. Hodža zahájil jednání se Sudetendeutsche Partei o národnostní otázce. Jednání však byla vedena ze strany henleinovců tak, aby nemohlo nikdy dojít k dohodě.

1.-5. 4. 1968 - Na Pražském hradě zasedání ÚV KSČ projednalo řadu kádrových otázek, přičemž vedle volby nového předsednictva (mj. bez Novotného a Hendrycha) počítalo se sestavením nové vlády a s rehabilitací občanů. Poslední den jednání byl jednomyslně přijat tzv. Akční program KSČ (zveřejněn 10. dubna), který měl navodit "socialismus s lidskou tvářič". Návrh programu byl hotov už koncem února a setkal se s příznivým ohlasem u veřejnosti. Obsahoval změny, které v příštích dvou letech chtěla komunistická strana (stále ústavou "uzákoněná" jako vedoucí politická síla) uskutečnit v oblasti politické (zejména v oblasti občanských práv a politického systému), ekonomické (ekonomická reforma v rámci socialismu), kulturní a zahraniční politice. Určujícím znakem změn měla být takzvaná demokratičtější.

2. 4. 1838 - Narodil se ve Vamberku **Josef Kalousek** (+ 22. 11. 1915 v Praze) - historik - viz i str. 3.

3. 4. 1873 - Narodil se v Praze **Jan Janský** (+ 8. 9. 1921 v Horních Černošicích) - lékař - objevitel čtyř základních krevních skupin.

4. 4. 1323 - Král Jan nechal převézt svého sedmiletého syna Václava do Francie na výchovu ke dvoru krále Karla IV. (jeho strýce). 15. května t. r. se zde konal sňatek Václava se stejně starou Blankou z Valois.

5. 4. 1848 - Karel Havlíček Borovský začal v Praze vydávat Národní noviny - vydavatelem byl hrabě V. Deym.

5. 4. 1868 - Zemřel v Praze **Karel Purkyně** (* 11. 3. 1834 ve Vratislavi) - malíř, představitel realismu - syn Jana Evangelisty Purkyně.

5. 4. 1968 - Na setkání 144 účastníků (hlavně z řad inteligence) byl založen Klub angažovaných nestraníků (KAN), který v krátké době získal 40-50 tisíc zájemců o členství. Téhož dne mu byla povolena ministerstvem vnitra prozatímní činnost, 5. září t. r. však nebyly schváleny stanovky a činnost úředně ukončena.

Byla schválena komise pro dokončení stranické rehabilitace, tzv. Pillerova komise; měla k dispozici početný tým kompetentních odborníků, který připravil 40 dílčích odborných studií. Závěrečná zpráva komise byla několikrát přepracována, v důsledku událostí po srpnu 1968 se nikdy zevrubně neprojednala.

6. 4. 1848 - Část moravských politiků iniciovala odeslání Ozvání moravského lidu císaři a také moravskému stavovskému sněmu, v němž se vyslovili za státoprávní požadavky Svatováclavského výboru.

(red)

80-70-25... MÍRY SOUČASNÉHO IZRAELE...

Pokračování ze str. 1
zde povolání lékaře. ALE. Při každodenním životě mezi těmi, kteří jsou považováni za odpad společnosti, kteří ztratili poslední naději na ten náš „obyčejný život“, kteří se sami stydí podívat se na svoji modrou opuchlou tvář do zrcadla, při rozhovorech s těmi, kteří ani křesťanům zarputile nevěří jejich upřímnou lásku a snahu pomoci, jsem začala přehodnocovat názor, že "když se chce, všechno jde". Snažila jsem se pochopit tu bezdnou hlubinu jejich nedůvěrnosti, touhu každým manipulovat (protože "co si neurveš, to nemáš"), důvody, proč mladý člověk v nejlepších letech shání většinu dne peníze na něco, co si potom během několika minut vpíchne do žíly a kolotoč hned začíná znovu, proč táta od krásného zdravého kluka tráví čas raději s lahví v ruce než se synem na fotbalu. Prvotních důvodů je mnoho. Tragedie některých jsou často otřesné a nikdo druhý nemůže tvrdit, že by to unesl lépe. Jindy zaráží, že v potřebnou chvíli nebylo nikde slyšet obyčejnou křesťanskou "Dobrou zprávu" - prostě evangelium. Ně-

kteří z hlouposti prostě udělali chybu, která však jim okamžitě sebrala svobodu, zatímco my některé jiné poklesky přehlédneme jediné proto, že nejsou tak viditelné. To jsou důvody shodné po celém světě.

V Izraeli obzvláště je však cítit neskutecný tlak. Lidé, kteří přijíždějí a přijíždějí (z velké části z bývalého Sovětského svazu), doufají v lepší život. V jejich původních zemích se stále dostatečně projevuje nátlak na židovské obyvatelstvo a i běžný život je pro mnohé dost těžký. Drogy jsou spíše pro mladé, pití vodky je však národním sportem nehlédě na věk. Doufají v Zemi zaslíbenou, která vyřeší jejich problémy. Ta je ovšem zdaleka nevíť jen milou tvářič. Ano, existuje sociální pomoc, jsou programy pro přistěhovalce... Je však také velká konkurence v zaměstnání. Zdaleka ne každý může pokračovat v té práci, na kterou se vyšplhal v rodné zemi. Budiž příkladem doktor věd, který ve městě Netanya dělal "uklížečku", protože jiné uplatnění nenašel. Lidé neumějí hebrejsky a nedomluví se v nejběžnějších situacích. Jestliže najít práci není

lehké i pro vzdělané, o co horší to je pro obyčejné lidi bez specializace, kteří ještě ke všemu často měli problémy se závislostí ještě před příjezdem do Izraele. Drogy se nabízejí již na palubě letadla nebo nejpozději na letišti. Narkoman narkomana pozná na hony daleko a všechna předsevzetí před odletem jsou hned ta tam. Žít obyčejný, prostý život také není jen tak. Všichni v zahraničí jsou zděšení, když občas pronikne zpráva o teroristickém útoku na obchod nebo školní autobus. Dosud však každodenně dopadají desítky raket na města a vesnice a situace tam není klidnější jen proto, že nás o tom media dnes a denně neinformují. Lidé jsou v depresi, v závislostech pokračují nebo přímo začínají. Je to začátek konce.

Pán Ježíš však právě kvůli takovým zlomeným přišel. Je nádherné, jak on dokáže měnit člověka, který se ještě nedávno podobal spíše chodící, páchnoucí popelnici. On každého miluje, každého stvořil pro věčný život v radosti a pro každého má plán již tady na zemi. Někteří jej odmítají i z nehlubší propasti svého života a odvrhují ho stále, jiní slyší a jeho nabídku přijímají. Ti, kteří poznali Pravdu, se skutečně stávají svobodnými. Celý proces připomíná starý, ušmudlaný a za-maštěný pytlík válejší se na zemi, kterého se každý štítí byt'jen dotknout. Při bližším pohledu se však ukazuje, že je v něm ukrytý diamant. Tak je to s každým, který přichází k Pánu Ježíši se svými hříchy a zdaleka nemusí být v tak žalostném vnějším stavu jako mnozí narkomani a alkoholici. A Bůh mění. Používá si ale často své "pomezské údy" - naše ústa, naše ruce, naše srdce. Naděje je, spása existuje, - „Ale jak mohou vzývat toho, v něhož nevěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uvěřit, není-li tu, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni?“ (Ř 10,14-15)

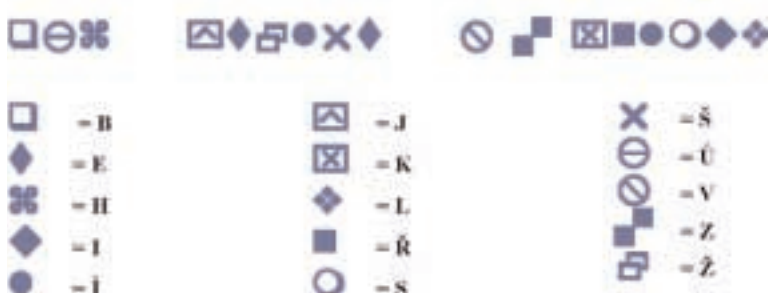
Rut & Igor Semjatičovi

Dokončení příště

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠ JE ŽIV!

Rozluštění naší "tajné" zprávy není nijak těžké – podle seznamu dole nahradte jednotlivé symboly písmeny.

(Řešení z minulého čísla: Hod Boží velikonoční.)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9